

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

ניתנה ביום 24 ספטמבר 2020

פלוני

המערער

-

המוסד לביטוח לאומי

המשיב

לפני: סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת לאה גליקסמן, השופטת סיגל דוידוב- מוטולה
נציגת ציבר (עובדים) גב' חיה שחר, נציג ציבור (מעסיקים) מר דן בן-חיים

בשם המערער – בעצמו

בשם המשיב – עו"ד חגי פרנקל

החלטה

השופטת לאה גליקסמן

לפנינו¹ בקשת המשיב, המוסד לביטוח לאומי (להלן – המוסד), לפרסום פסק הדין
בערעור שבכותרת, אשר ניתן ביום 26.6.2018.

רקע

1. ביום 26.6.2018 ניתן פסק הדין, בגדרו נדחה ערעורו של המערער על פסק דינו של
בית הדין האזורי חיפה, שבו נדחתה תביעתו של המערער לשיקום מקצועי על יסוד
סעיף 203 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה – 1995. בפסק הדין נקבע,
כי "המערער לא הוכיח עילה להתערבות בשיקול דעתה של פקידת השיקום,
שנועצה עם ועדת השיקום". ממילא, נוכח ההלכה כי בית הדין נמנע מלהחליף את
שיקול דעתה של פקידת השיקום בשיקול דעתו שלו, נדחה הערעור כאמור לעיל.

¹ נוכח סיום כהונתו של הנשיא (בדימוס) יגאל פליטמן, החלטה זו ניתנת במותב בהשתתפות סגן הנשיאה השופט אילן איטח.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

2. בהחלטה מיום 26.6.2018, על אף שהדיון בערעור שבכותרת התנהל בדלתיים פתוחות, נקבע כי פסק הדין לא יפורסם מיידית והתבקשה עמדת הצדדים "ובמיוחד המערער" באשר לפרסום פסק הדין ללא שמו ופרטיו המזהים של המערער. זאת, בשל נושא פסק הדין והתשתית העובדתית המפורטת בו, הכוללת פירוט מצבו הרפואי של המערער. כן נקצב סד הזמנים להגשת עמדת הצדדים המבוקשת.

3. הצדדים לא עמדו בסד הזמנים שנקבע בהחלטה, ולא הגישו כל עמדה מטעמם. כך, פסק הדין נותר חסוי עד כה.

טענות הצדדים בבקשה

4. ביום 21.6.2020 הגיש המוסד את הבקשה, בה עתר לפרסומו של פסק הדין. זאת, נוכח רצונו להסתמך עליו בהליך מקביל המתנהל בבית הדין האזורי נצרת, בגדרו הוסבר למשיב כי "ככל שהמל"ל מבקש להסתמך על פסק הדין הם צריכים לפנות לערכאה שטיפלה בתיק או בבקשה להסיר [צ"ל "להתיר", ל.ג.] את הפרסום או להעביר את פסק הדין רק למי שרלוונטי לו בתיק הזה". המוסד טען, כי פסק הדין מכיל קביעות בעלות השלכות רוחב על מקרים הנוגעים לנסיבות דומות, המקרינות על התנהלותו העקרונית. המוסד אף התייחס לנזק הפוטנציאלי שעלול להיגרם למערער עם פרסום פסק הדין וטען כי לא ייגרם לו כל נזק, ועל כל פנים הסכים לפרסום פסק הדין תוך חיסוי פרטיו המזהים של המערער עצמו.

5. בתגובה, המערער הודיע, באופן תמציתי, כי אינו מאשר את פרסום פסק הדין גם אם פרטיו המזהים יוותרו חסויים. המערער לא נתן טעם לעמדתו.

דיון והכרעה

6. לאחר בחינת הבקשה והתגובה לה, וכלל חומר התיק, הגענו לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל כך שפסק הדין יפורסם תוך חיסוי שמו ופרטיו המזהים של המערער. להלן נימוקינו להחלטה זו.

7. נזכיר מושכלות ראשוניות. כידוע, עקרון פומביות הדיון הוא עקרון רם מעלה, המהווה "עקרון יסודי חוקתי בשיטתנו המשפטית" (עב"ל (ארצי)

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

18-12-64316 אבישג ברנד - המוסד לביטוח לאומי (18.6.2019), בפסקה 5; ע"ע (ארצי) 37105-07-18 ידיעות אינטרנט (מפעילת אתר Ynet) - צבי צפירה (8.7.2019), בפסקה 28. נגזרת של הדברים היא, כי פרסום פסק הדין הוא הכלל וחסיו הוא החריג. יפים לכאן, הדברים שהובהרו ברע"פ 1201/12 יוסף קטיעי נ' מדינת ישראל (9.1.2014), בפסקה 18:

"עיקרון פומביות הדיון הינו עיקרון על בשיטתנו, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה. בסעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 פירט המחוקק את הכללים המעשיים באשר לאופן יישומו של העיקרון, והוא פותח בהצהרה: "בית משפט ידון בפומבי". עיקרון פומביות הדיון נועד להבטיח שדיוני בית המשפט יהיו פתוחים ונגישים לקהל הרחב ועל מנת שפועלה של מערכת המשפט והליכיה יהיו שקופים ונתונים לפיקוח ציבורי... עיקרון פומביות הדיון משמיע מעצמו את הפרסום הפומבי של המתרחש בין כותלי בית המשפט. באמצעות הפרסום מתוודע הציבור לנעשה באולמות בית המשפט אף מבלי להיות נוכח בגופו... סעיף 70 לחוק בתי המשפט מהווה חריג לכלל פומביות הדיון. הוא קובע סמכות לאסור פרסום על דיונים במספר עניינים חריגים שהמחוקק ראה אותם כבעלי רגישות מיוחדת, אלא ברשות בית המשפט."

וכן בפסקה 9 לחוות דעתו של השופט ג'ובראן בעניין קטיעי האמור:
"ההסדר החוקי הקיים הקבוע בחוק בתי המשפט על פיו הפרסום הוא הכלל, ואיסורו הוא החריג..."

8. סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד – 1984, החל על הליכים בבית הדין לעבודה מכוח סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט – 1969, מעניק שיקול דעת לערכאה השיפוטית, באשר לאיסור פרסום כל חומר הנוגע לדיוני המשפט, בהתקיים נסיבות חריגות או לשם תכליות פרטיקולריות, כמפורט בסעיף:

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

9. כפי שהוסבר בעניין ברנד, גם כאשר ישנו צפי לפגיעה בפרטיותו של בעל הדין עקב פרסומו של פסק הדין, עם חשיפת המידע הרפואי אודותיו, אין הדבר מוביל לאיסור הפרסום בהכרח. שכן, המדובר בסמכות שבשיקול דעתה של הערכאה השיפוטית:

"אף אם נקבע כי פרסום מידע רפואי מסוים עולה כדי פגיעה בפרטיות, הרי שאין משמעות הדבר היא מניעת הפרסום בהכרח. על פי לשון סעיף 70(ד) לחוק, "בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט..." כלומר, זוהי סמכות שבשיקול דעת, ואין מדובר באיסור פרסום אוטומטי. וההלכה הפסוקה מורה כי "גם כאשר בית המשפט מגיע למסקנה כי הפגיעה בפרטיות היא 'פגיעה חמורה', אין משמעות הדבר כי הוא יפעיל בהכרח את סמכותו מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. ברי כי גם שאלה זו כפופה לשיקול דעת, וייתכנו מצבים שבהם חרף קיומה של פגיעה חמורה בפרטיות יוחלט כי אין מקום להטיל מגבלות על פרסום פסק הדין, בשים לב למידת הפגיעה שתיגרם לעקרון פומביות הדיון ממהלך זה, בנסיבות העניין..." (רע"א 382/16 יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4, [פורסם בנבו] בסעיף 22 לפסק הדין (13.7.2016))."

ר' עניין ברנד, בפסקה 5.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

10. **ומן הכלל אל הפרט:** בענייננו [ובניגוד לנטען בבקשת המוסד], הדיון בערעור שבכותרת נוהל ב-"**דלתיים פתוחות**", כנוצר מפורשות בהחלטה. ממילא, היה זה אך מתבקש כי פסק הדין יפורסם עם נתינתו. אלא שבית דין זה, מיוזמתו, ביקש לעכב את פרסום פסק הדין לשם קבלת עמדתו של המערער באשר לאפשרות פרסום פסק הדין, תוך חיסוי פרטיו המזהים. ברי אפוא, כי לכתחילה כווננו הדברים לכך שפסק הדין יפורסם, ואולם מתוך תחושת אחריות כלפי פגיעה אפשרית בפרטיותו של המערער, בשל המידע הרפואי המפורט אודותיו במסגרת פסק הדין, והשלכות פרסום המידע הרפואי, עוכב פרסום פסק הדין. אף על פי כן, עמדתו של המערער בעניין זה הייתה לקונית ותמציתית. המערער לא התייחס לטעם כלשהו מן הטעמים המפורטים בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, כבסיס להתנגדותו לפרסום, ואף לא טען כי הפרסום עתיד לפגוע בו באופן כלשהו ו/או לגרום לו נזק. כפי שפורט לעיל, המערער אך ציין את התנגדותו לפרסום פסק הדין ותו לא. ממילא, לא הובהרה על ידו הסיבה בגינה אמור בית הדין לחרוג מהכלל בדבר פרסום פסק הדין כאמצעי להגשמת עקרון פומביות הדיון.

11. יחד עם זאת, בנסיבותיו של המקרה הנדון, בהחשב במהות המידע הרפואי המפורט בפסק הדין, כרוכה בפרסום פגיעה בפרטיותו של המערער. נוכח האמור, למרות שהמערער לא טען לנזק שייגרם לו, בהתחשב בכך שהמערער לא היה מיוצג בהליך, אנו סבורים כי בנסיבות המקרה הנדון יש להעדיף פתרון המאזן בין החובה לפרסם את פסק הדין מחד, ומזעור הפגיעה במערער מאידך. אין מקום להיעתר לבקשת המערער לאיסור פרסום גורף, שכן בהתאם לפסיקה את החריגים המפורטים בסעיף 70(ד) יש לפרש בצמצום והנטיה תהא, לעולם, להעדיף את הפרסום:

"בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי "כאשר מתבקש ביהמ"ש לפגוע בעיקרון פומביות הדיון, עליו לבחון שתי שאלות: האם מתקיימת עילה העשויה לכאורה להוות בסיס לבקשה; והאם השיקולים השונים מצדיקים את הפגיעה בעיקרון פומביות הדיון". באיזון בין הערכים המתנגשים, הכלל הוא, כי החריגים לעקרון פומביות הדיון יפורשו בדרך

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

הצמצום וכי לעולם תיטה הכף אל עבר פתיחת הדלתיים והתרת

הפרסום."

(ע"ע (ארצי) 13359-12-13 חן מענית - עיתונאי – אלמונית (31.7.2014), בפסקה 42 והמקורות המוזכרים שם)

12. אשר על כן, ומשלא הצביע המערער על טעם כלשהו, בגינו יש לחרוג מהכלל בדבר פומביות הדיון, המחייב פרסומו של פסק הדין, המסקנה המתבקשת היא כי יש להורות על פרסום פסק הדין. עם זאת, כדי לאזן בין פרסום פסק הדין לבין הצורך להימנע מפגיעה בפרטיותו של המערער נוכח הפרטים הרפואיים המוזכרים בו אודותיו, ובהתחשב גם בהסכמת המוסד, יפורסם פסק הדין תוך חיסוי פרטיו המזהים של המערער.

סוף דבר

13. הבקשה מתקבלת, כך שפסק הדין יפורסם תוך חיסוי פרטי הזיהוי של המערער, בנוסח המצורף להחלטה זו.

ניתנה היום, ו' תשרי תשפ"א (24 ספטמבר 2020), בהעדר הצדדים ותשלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

לאה גליקסמן,
שופטת

אילן איטח,
סגן נשיאה, אב"ד

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 47129-10-15

מר דן בן-חיים,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת חיה שחר,
נציגת ציבור (עובדים)